

HOVAWART



34

Ledencontactblad
Hovawart Bond Nederland

Winter 2024 - 2025

Lidmaatschap en contributie
De contributie bedraagt € 40,- per jaar, vooraf te voldoen. Gezinslidcontributie € 5,- per jaar.

Adreswijziging, aanmelding en opzegging:
pmeesterhovawartvereniging@gmail.com.
Opzegging lidmaatschap kan schriftelijk of per e-mail en op elk moment conform de statuten van de vereniging. Zie voor meer info hovawartbond.nl, startpagina, rechterkolom bij het inschrijfformulier.

Lovense Kanaaldijk 40
5015 AK Tilburg, NL
www.hovawartbond.nl

Kamer van Koophandel nr. 60877707
IBAN/SEPA Nummer: NL59INGB0006542675
BIC Nummer: INGBNL2A
Banknaam: ING BANK N.V.



Bestuur

- Kees van Gorp, voorzitter
- Kees van der Sar, secretaris
- Camiel Daamen, penningmeester
- Christel van de Westelaken, vice-voorzitter
- Hetty Slaats, bestuurslid
- Helen van der Sluis, bestuurslid

Voor de portefeuilleverdeling van het bestuur zie hovawartbond.nl, Algemeen, Bestuur.

Commissies

- Jacqueline Wullms, fotografie
- Rob Joosten, medisch advies (vragen via bestuur)

Team Gedragstesten

- Annemiek Kliebisch, Groep + neusaanleg
- Jan v Doremalen, Groep + optische prikkel + akoestische prikkel
- Hans Wullms, Groep + optische prikkel + akoestische prikkel
- Ylena Somers, Groep + spelen vreemde persoon
- Kees van der Sar, algemeen + binnenkomen + begeleiding
- Christel van de Westelaken, algemeen + buitdrift + spelen vreemde persoon
- Hetty Slaats, algemeen + schrijver
- Kees van Gorp, algemeen + verdedigen van eigenaar
- Jacobien Uenk-Wagemaker, algemeen (aspirant tester)
- Jacqueline Wullms, fotografie

Bijdragen voor clubblad zenden naar:
kopijclubblad@gmail.com

© UIT DIT CONTACTBLAD MAG U NIETS
OVERNEMEN ZONDER
VOORAFGAANDE TOESTEMMING

Voorwoord

Beste leden,

De tijd vliegt voorbij, ook voor onze vereniging geldt dat we alweer bijna toe zijn aan een nieuw jaar. Wat is er veel gebeurd. Voor 2025 wordt er alweer gewerkt aan een zo actief mogelijk jaar.

In deze uitgave leest u dat er voldoende georganiseerd is waaraan clubleden actief mee hebben kunnen doen.

Achter de schermen wordt hard gewerkt aan de door de Raad van Beheer gewenste nieuwe reglementeringen. Zeker de Foknormen en ons VFR vergen veel tijd en aandacht. Er is inmiddels een 5e hovawartclub opgericht. Wij staan open voor samenwerking en hebben dit kenbaar gemaakt. Met de drie andere verenigingen hebben we getracht op een lijn te komen inzake de Foknormen. Dit leek te gaan lukken, maar we hebben samen besloten dat het verschil in ideeën te groot is. Een essentieel verschil is dat wij NIET de dictatuur willen opleggen dat niet-georganiseerde mensen niet meer met hun hond kunnen fokken. Een verplicht lidmaatschap van welke vereniging ook vinden wij niet correct en gaat overigens momenteel ook tegen de Reglementen van de Raad van Beheer in.



Dat honden aan een heleboel criteria moeten voldoen, vinden wij goed. Verplichting tot een lidmaatschap leidt tot wat er in Duitsland is gebeurd, namelijk veel niet-erkende hovawartclubs, vaak zonder erkende sturing en vooral uit onvrede ontstaan. Dit leidt tot veel genetisch materiaalverlies. Ik heb al diverse keren geopperd dat nieuw genetisch materiaal noodzaak is. Mede daarom zijn wij te allen tijde bereid te blijven praten en wellicht te komen tot een samenwerking met ALLE clubs. Dit gebeuren kost veel energie en vergt de nodige kennis van de materie. Verder zal er vertrouwen in elkaar moeten komen. Gelukkig blijft veel van dit gebeuren de clubleden direct bespaard en kon u genieten van de leuke zaken. Lees en geniet van dit blad. Hebt u iets leuks, gezelligs te melden? Uw bijdrage is zeker welkom.

Kees van Gorp, uw voorzitter



Ook bij bepaalde lijnen Hovawarts

Het verkleuringsverschijnsel bij honden



Rob Joosten

De genetica van vachtkleuren bij honden is een complex veld en het locus D-gen speelt een cruciale rol bij verschillende hondenrassen, inclusief de Hovawart. Het locus D-gen is verantwoordelijk voor de verdunning van de basiskleuren in de vacht. Bij de Hovawart kan dit leiden tot verschillende kleurschakeringen die de algehele verschijning van de hond beïnvloeden.

De rasstandaard van de Hovawart is duidelijk; de drie bekende kleuren worden beschreven: zwart, zwart/blond en blond. Onder het kopje "fouten" staat:

Algemeen: kleuren die niet in de standaard beschreven zijn, b.v. blauwgrauw, wildkleur, bruin, wit, gevlekt, blond met roodachtige schijn, of haar overwegend met meerdere kleuren.

Dus mooi of niet, het mag niet; tenzij de standaard ooit gewijzigd zou gaan worden.

Waar komt die verkleuring vandaan?

Taaie kost: over genen en allelen.

Een gen wordt gevormd door twee allelen. Een van de vader en een van de moeder. Een gen bevat alle informatie voor het nieuwe leven. Vitale processen, eiwitaanmaak, enzoverder maar ook zaken als oogkleur en haarkleur liggen vast in genen.



Betekenis van Locus D

Het D-gen (Dilution gen = verdunningsgen) heeft twee belangrijke varianten: D (dominant) en d (recessief). Het dominante D-allel resulteert meestal in een vachtkleur die niet verdund is, terwijl het recessieve d-allel leidt tot een verdunde, lichtere versie van de basiskleur. Om een verdunde kleur te vertonen, moet een hond twee kopieën van het recessieve d-allel hebben (dd).

sieve d-allel hebben (dd). De d-allelen komen weer voor als D1, D2 en D3 maar het voert te ver om daarop hier verder in te gaan.

Gezondheidsaspecten

Het is belangrijk te benadrukken dat, hoewel de verdunning van de kleur geen directe gezondheidseffecten teweegbrengt, honden met verdunning van hun vachtkleur (zoals de verdunning naar blauw of grijs) soms vatbaarder kunnen zijn voor bepaalde huidproblemen. Dit is bekend bij andere rassen en wordt 'Color Dilution Alopecia' (CDA) genoemd. Maar meestal gaat de aanwezigheid van het verdunnende D-gen niet gepaard met klinische klachten of disfunctioneren van orgaansystemen.

In het geval van locus D-verkleuring zouden de ouders het genetisch profiel Dd kunnen hebben, waarbij D het dominante allel is en d het recessieve allel dat verantwoordelijk is voor de verdunning van de vachtkleur. Als beide ouders Dd zijn, is er een kans van 25% dat een nakomeling het dd genotype zal erven en dus een verdunde vachtkleur zal hebben.

De andere mogelijkheden zijn DD, Dd en Dd, waarbij de vachtkleur niet verdund is (zie afb.1). Deze enkelvoudige recessieve vererving kan visueel worden weergegeven als:

Afb. 1 Reu en teef zijn allebei drager (Dd). Beide hebben een normale vacht.

Reu	Teef	
	D	d
D	Pup = DD	Pup = Dd
d	Pup = Dd	Pup = dd

d = Recessieve allel dat een verkleuring kan veroorzaken wanneer het in combinatie met een ander d-allel voorkomt.

In het bovenstaande voorbeeld worden 25% pups geboren waarbij – naar alle waarschijnlijkheid – de vachtverkleuring zichtbaar zal zijn. Ook nog eens 50% is drager en 25% van de pups is 'vrij'.

>>

Het volgende is ook mogelijk.

Afb.2 *Reu is vrij (DD), teef is drager (Dd). Beide hebben een normale vacht.*

Reu	Teef	
	D	d
D	Pup = DD	Pup = Dd
D	Pup = DD	Pup = Dd

In bovenstaand voorbeeld zal erfelijke verkleuring niet voorkomen, maar er worden wél 50% dragers (Dd) geboren.

Komt het meer voor bij zwarte honden dan bij de andere kleuren?

Verkleuring door het dilution-gen komt vaker voor bij zwarte honden omdat dit gen invloed heeft op de pigmentatie in de vacht. Het dilution-gen zorgt ervoor dat het zwarte pigment (eumelanine) verdund wordt, wat leidt tot een lichter gekleurde vacht. Bij honden met een zwarte vacht is er van nature een hogere concentratie van dit zwarte pigment. Wanneer het dilution-gen aanwezig is, wordt dit pigment verdund tot een kleur zoals grijs of 'blue' (blauw), die vaak karakteristiek is voor bepaalde rassen.

In tegenstelling tot andere kleuren, zoals blond, bruin of rood, is de impact van het dilution-gen het duidelijkst zichtbaar op een zwarte basis. Hierdoor komen verkleuringen door het dilution-gen, zoals een lichtgrijze of blauwachtige tint, vaker voor bij zwarte honden dan bij honden van andere kleuren. Bij blonde Hovawarts resulteert de verdunning in een nog lichtere, soms een bijna crèmekleurige vacht.

Bij verkleuring van de zwarte kleur van de vacht, verkleurt de neus nogal eens richting een blauwige kleur.

Bij welke rassen laat zich het verkleurings-effect goed zien (er zijn er meer)?

- De Weimaraner. Bij Weimaraners is het verkleuringsgen d verantwoordelijk voor hun kenmerkende grijze vacht. Dit gen zorgt ervoor dat de (zwart)bruine kleur van hun voorouders wordt verdund naar een zilverachtige of lichtgrijze tint. De ogen kunnen richting (helder)blauw kleuren.
- Cocker Spaniël - Dit ras kan ook variaties in kleur vertonen dankzij het verkleuringsgen.
- De (kortharige) Teckel
- Pittbull
- Dobermann Pincher

In de Hovaward Bond Nederland komt het verkleuringsgen D, zover we weten, nog niet voor. Bij de Hovawart elders in Nederland komt dit wel voor. Maar als je je genetische diversiteit wil uitbreiden naar andere lijnen,



lig het gevaar op de loer dat je het D-gen binnenhaalt. Er wordt in een aantal landen getest met behulp van commercieel beschikbare tests via bijvoorbeeld mondslijm. Om problemen te voorkomen zijn ook wij gestart met de D-gentest en maken we gebruik van een zogenaamde combotest, waarbij een aantal zaken tegelijkertijd onderzocht worden. Deze combotest is op verzoek van Hovawart Bond Nederland samengesteld.



Hovi-nieuws

2024 gaf ons opnieuw nieuw leven, prachtige pups en nieuw geluk. Ook was er afscheid van een paar clubiconen. Allereerst overleed onze clubdekreu en boven alles Hetty Slaats' maatje **Houwaert's Erwan**. Kort daarna overleden een zus en een broer van Erwan: **Houwaert's Elvy**, roepnaam Scooby, van de familie Eijpen uit Woerden, en **Houwaert's Esto**, roepnaam Storm, van Yvonne Sprij uit België. Scooby laat een enorme leegte achter, ondanks dat de familie Eijpen nog een tweede hond heeft. Yvonne mist haar Storm ook vreselijk.

Houwaert's Dunja overleed op 8 oktober, ze werd 14 jaar. Ze was echt op; ze was nooit ziek, altijd blij, opgewekt en een enorme steun en levensgezel voor Cissie Peijen.

Op 14 november moesten Kees en Jolanda van der Sar hun **Houwaert's Hilke**, roepnaam Terra, in laten slapen.

Na een lange periode van behandelingen aan een opgelopen infectie in de darmen hebben Jan van Doremalen en Annemieke Kliebisch in de nacht van 17 op 18 november in goed overleg met hun dierenarts besloten **Houwaert's Jhara** haar rust te gunnen.

Moeilijke besluiten, veel verdrietig nieuws, afscheid nemen is hard en moeilijk maar eerlijk als het nodig is. Ik ben blij dat ik bij een aantal van de zware beslissingen steun heb kunnen verlenen.

Mooi nieuws is er ook: naast de geboren pups worden er van tijd tot tijd Hovawarts geïmporteerd. Geboren zijn er 10 pups bij de familie Jansen in Nieuwland. Een leuk nest waarover nog meer info zal volgen. Geïmporteerd is Varun des Trois Petits Diables. Zijn warme mandje staat bij Hetty Slaats.

Kees van Gorp

Geintje

In partner- en vriendschapskeuze speelt bij ons mensen, gevoel voor humor een grote rol. We houden niet van saaie pieten. Ik ook niet. Ik hou wel van een grapje op z'n tijd. Iedereen bij ons in huis is wel eens het slachtoffer van mijn plagerij. De een is er blijer mee dan de ander, maar onze Hovawarts lijken van grapjes niet warm of koud te worden. Als ik ze een poets probeer te bakken, draaien ze verveeld om. Verstop ik een brokje dan kan ik mezelf nog wel wijs maken dat ze daar plezier aan beleven, maar ik denk eerlijk gezegd dat ze gewoon geduldig zijn en blijven zoeken naar de lekkernij, dat heeft met lol niks van doen.



Toch denk ik dat onze Hovawart humor heeft. Althans ik denk het te zien... Wanneer ik met hem speel, buiten waar veel ruimte is, en ik werp een bal of tak weg. Dan komt hij met de gevangen prooi naar me toe, me uitdagend om het af te pakken. En nét voor ik het heb, draait z'n kop weg. Of als ik achter 'm aan ren tijdens z'n gekke vijf minuten: de schijnbewegingskills van mijn kameraad maken professionele voetballers jaloers en mij beschaamd om me heen kijkend of iemand mijn gekluns gezien heeft: hij heeft me weer beetgenomen.

Volgens mij ben ik zelf ook wel eens slachtoffer van zo'n echt rôtgeintje. Net een poot uitsteken als je langsloopt.... Dat lijkt me niet per ongeluk; of precies op het moment dat ik over hem heen stap overeind komen... Herkenbaar?

Onze katten zijn vaak slachtoffer van plagerij door de Hovawarts. Misschien kan ik het beter pesten noemen. Als zo'n harige messentrekker relaxed langsloopt, zie ik vaak een kleine maar opzichtige spiertrekking bij de hond. Resultaat: de kat schrikt zich een hoedje, springt een meter hoog, versnelt haar pas of sprint er vandoor. Blijft leuk. Ik heb ze alleen nog nooit stiekem horen giechelen als zo'n geintje weer succesvol was.



Jongehondentest

Op 17 november was er de jongehondentest C-worp op onze locatie. Gastheer/begeleider Kees van der Sar, schrijfster Maayke Fluitsma, tester Kees van Gorp. Dit nestje is zonder kennelnaam geboren bij de familie Sterks. Het nestje heeft 5 pups gebracht, 3 zw/bl reuen, 1 zw/bl teef en 1 blonde teef, allemaal aanwezig voor de test. Dekreu niet aanwezig. Na een kort welkomstwoordje, onder het genot van een appelflap en een drankje, konden we heerlijk ontspannen met de test beginnen.

Gedrag: Temperament was voldoende bij het spelen met vreemde persoon. In de markt en kring was er wat terughoudend gedrag naar de vreemde personen. Sommige honden ontweken de vreemde personen maar er was wel contact te maken. Geen uitgesproken angstige honden. Stilstaande optische prikkels waren minder belastend dan de

bewegende optische prikkels. De honden reageerden in doorsnee heviger dan gemiddeld op de bewegende optische prikkels (kat). Op de akoestische prikkels reageerden de honden zoals gewenst. Lopen op vreemde ondergrond ging probleemloos, er was geen negatieve reactie op weghalen van voer. Geen van de honden reageerde agressief. Een enkele hond wilde zelfs niet eten van het voer en had geen interesse in de tester. Alle honden laten een zeer goed neusgebruik zien en hebben een prima band met hun baasjes. Na het gedragsgedeelte was er tijd voor worstenbroodjes, erwtensoep en een drankje.

Exterieurbeoordeling: Het zijn mooie, typvolle rasvertegenwoordigers, uitmuntend bone, goede kleuren en mooie aftekening. Het blonde teefje heeft een mooie kleur en prima 'Aufhellungen', helaas wat weinig stop en wat verlegen bij het betasten. Er is nog een gangwerk dat op dit moment moeilijk te beoordelen is, maar dat past natuurlijk bij de leeftijd. Indrukwekkend is de reu Cas(tor), hij

is al prima in de ontwikkeling, maar moet nog wat stabiel in zijn gangwerk worden. De honden hebben soms een wat afvallende neus en wat te weinig stop, een paar honden hebben een afvallend croupe, ook zijn de voorborsten te weinig en zijn de honden steil in de voorhand. Een prima nestje, dat we hopelijk terug gaan zien bij volgende testen en activiteiten.

Het was heerlijk om zo ontspannen te kunnen testen. Gelukkig ondersteund door 12 vrijwilligers die zich weer voor het ras en de vereniging hebben ingezet. Ook niet te vergeten dat Hetty zich al in alle vroegte had ingezet voor de voorbereidingen. Na afloop van het officiële gedeelte zijn de honden met hun baasjes nog heerlijk gaan wandelen in de Loonse en Drunense Duinen. Voor de meeste mensen was de dag weer geslaagd en zeker kan de familie Sterks terugkijken op een geslaagde dag en een goed en mooi nestje.

Kees van Gorp



Nieuwe input

Hetty Slaats



Het zal voor een groot aantal lezers heel herkenbaar zijn. Je leeft vele jaren met je trouwe Hovi samen, je beleeft samen de gekste dingen, je legt samen ontelbare kilometers af en je voelt je zonder hem niet compleet. Al heel snel nadat de pup – of bij sommigen de herplaatste Hovi – bij je is ingetrokken, groeit er een band. Een band die je voor geen geld van de wereld meer kwijt wilt. En toch... op een gegeven moment komt hoe dan ook het ogenblik dat aan deze hechte band, waaraan je samen zo lang hebt gebouwd, een einde komt. Gelukkig overlijden de meeste van onze Hovi's niet op jonge leeftijd. Je groeit door zijn hogere leeftijd en niet zelden de beperkingen die hierdoor ontstaan, al een beetje naar het onvermijdelijke einde toe. Maar och, het gaat nog prima zo... als ik hem hiermee een beetje help.... als we wat voorzichtiger aan doenals we de wandelingen wat inkorten..... Je gaat hem met meer zorg omringen, je houdt meer een oogje in het zeil en probeert het allemaal nog zo aangenaam mogelijk voor hem te maken. En dan is het

er opeens, dat enorme zwarte gat: geen blijde begroetingen meer, geen trouwe blikken meer, niets meer op te ruimen en/of schoon te maken door ongelukjes. Alleen nog een grote oorverdovende stilte..... Je weet niet waar je het zoeken moet, de muren komen op je af. Als je nog andere gezinsleden in huis hebt, kun je samen treuren. Voor mij is dat helaas niet het geval.

Na twee dagen was het helemaal duidelijk: er moest een nieuwe huisgenoot komen. Tja, iets anders dan een Hovawart was geen optie. Wat ben je dan blij met een voorzitter met zo veel kennis van zaken en zo veel contacten, ook internationaal! Al heel snel togen we naar het zuiden om een kijkje te gaan nemen bij een nestje pups. We gingen voor een reutje. Nieuw bloed, nieuwe genen in de vereniging zijn heel welkom. Het zal het door ons zo gewaardeerde ras ten goede komen. Een lange tocht, maar het weer was prima en het glooiende landschap ontving ons vriendelijk. De hartelijke, gast-vrije ontvangst van de fokkers, de relaxte

Hovawarts die er rondliepen en natuurlijk de schattige pups die aan het ravotten waren op het grasveld maakten van het bezoekje een feestje. Het voelde goed, een van deze pups zou straks mijn nieuwe Hovi worden. Ja, je zou er meteen een mee willen nemen, maar zoals voor iedereen die weet dat er een pup op komst is: geduld, geduld en nog eens geduld.

Op de heenweg had een wat hoger gelegen stadje onze nieuwsgierigheid gewekt. We hadden nog wat tijd op de terugreis, dus even een kijkje nemen. Wat een onverwacht pareltje, Laon. Aan de voet van de kathedraal, die al van verre te zien was geweest, lag een gezellig plein met daarop aansluitend enkele winkelstraatjes. De winkeliers hadden hun best gedaan de middeleeuwse straatjes kleur te geven. Actie geslaagd! Het zag er heel gezellig en vrolijk uit, ontelbare kleurrijke paraplu's opgehangen tussen de gevels van de nauwe straatjes. Dit ongeplande uitstapje maakte de toch al bijzondere dag compleet!

En dan komt het wachten. Ook al leg je de lange afstand nog een aantal keren af en zie je de pups dan weer, het blijft een oefening van geduld, maar je hebt het er graag voor over. Een heerlijk vooruitzicht, dat je er uiteindelijk heen kunt rijden en je zo gewenste schat mee naar huis kunt nemen.

Het is nu zo ver, mijn nieuwe huisgenoot is gearriveerd. Leven in de brouwerij! Een ondernemende deugniet, maar ook heel aanhankelijk! Ja, ook ik was inmiddels een beetje vergeten wat voor handenbindertjes het kunnen zijn. Inventief en uitdagend, ja precies zoals het een Hovawart betaamt. De verzuchtingen van nieuwe puppybezitters zijn weer heel herkenbaar. Maar het is het meer dan waard! Samen gaan we er alles aan doen om hem te laten uitgroeien tot een fijne Hovawart die zijn steentje kan gaan bijdragen aan een gezonde hovawartpopulatie.



Samen naar het zuiden

Marijke Gijzen



Al vele jaren reizen wij, of ik alleen, samen met onze honden en katten naar Zuid-Frankrijk. Het liefst in voorjaar, najaar en winter. Als het hier slechter wordt, is het daar heerlijk. Na het verlies van onze Hovawart Druce eind 2021 hebben we dit jaar een nieuwe pup gekregen. Doordat hij nog niet al zijn inentingen had gekregen, kon ik niet met hem in de goede periode reizen. Door werkzaamheden die in Zuid-Frankrijk gedaan zijn zonder dat wij er waren, wilde

ik er graag heen om het resultaat te zien. In augustus besloot ik daarom toch met de honden, maar zonder de kat, naar het zuiden af te reizen. Het was een reis om nooit te vergeten. Waar ik normaal 13 uur over de reis doe, werd het nu zowel heen als terug 16 uur. De honden hebben zich geweldig gedragen. 8 van de 10 auto's waren Nederlanders en overal in Frankrijk stonden we in de file.

Onze eerste stop is altijd in België, afslag 28A (Marbehan) onder de snelweg door zo het bos in op een weggetje dat naar beneden loopt. Daar kun je heerlijk wandelen. Ook onze kat loopt er aan de lijn mee. Daarna doen we nog twee stops op plaatsen waar we een stukje kunnen lopen. Bij de reis in de zomer, toen we in de file stonden op de autoroute voorbij Lyon, ben ik gestopt bij een plek waar een beek is, waar de honden konden zwemmen. De pup heb ik aan de

looplijn gehouden, om geen risico te lopen dat hij door de stroming werd meegenomen. Eenmaal op onze bestemming was het erg warm. We moesten om 5 uur opstaan. Tot 9 uur was het voor de honden te doen om leuke dingen te ondernemen, daarna lagen ze voor de ventilator tot 's avonds. Na een week werd het zelfs 41 graden en heb ik besloten terug te reizen. Door de drukte weer zo'n lange reis. Zowel heen als terug hebben de honden zich geweldig gehouden. We hopen nog veel reizen met elkaar te maken, maar nooit meer in de zomer! Nu, in november zijn we een week daarheen geweest en hebben hele dagen heerlijk buiten kunnen genieten.



Uit de oude doos

Kees van Gorp



26 februari 2016 werd onze vereniging, de Hovawart Bond Nederland, opgericht. Dat lijkt nog niet zo lang geleden. Toch even een kleine historie van deze prachtige vereniging. Het is ongeveer 1980, eindelijk als 18-jarige een eigen woning! Trots als een pauw, alleen wonen en een vriendin hebben. De grootste wens ontbrak, een eigen hond. Thuis bij mijn ouders had ik altijd al honden gehad. Sporten met de honden was mijn lust en leven.

Er moest een hond voor de sport komen. Pakwerk, speuren en gehoorzaamheid (IPO), alles zou de hond moeten kunnen. Het was de heer Jaap Dubbeld, die ik tijdens een wandeling tegenkwam en die me verliefd liet worden op ons mooie ras, de Hovawart. Na drie jaar wachten kreeg ik een prachtaanbod en jawel enorm veel tegenspraak van de eerste rasvereniging om het gewenste IPO-programma ermee te volgen. Ik was toen al zéér rebels, trok me er niets van aan en ging voor de sport. Bleef actief in de Nederlandse vereniging, maar voelde me daar niet op mijn plaats. Meerdere rasverenigingen waren

in die tijd niet mogelijk. Al vroeg bleef ik me tegen deze reglementen van de Raad van Beheer verzetten en alles op alles zetten om dit monopoliegebeuren te doorbreken, zelfs met meerdere mensen die ook aan de Raad van Beheer verbonden waren. Natuurlijk vond men rebel van Gorp een vervelend kereltje. Op de Winnershow in Amsterdam ontmoette ik Huub en Hetty Slaats. Tilburgs gezin, ook op zoek naar een Hovawart. Er werd hun medegedeeld dat er geen Hovawarts in Tilburg waren. Dus de trip naar Amsterdam om op zoek te gaan. De eerste persoon die ze tegen kwamen, was toevallig Kees van Gorp uit Tilburg. Voor Hetty en Huub zocht ik een fantastische Hovawart in Duitsland. De eerste cursist die ik had was Hetty Slaats met deze fantastische teef Aika vom Hollerbusch. Toch, na vele, vele jaren richtten we een eigen werkhondengroep op, dit was de HGVN. De naam van de vereniging begon met de H, natuurlijk van Hovawart..... Dit tot woede van de enige echte..... Dus om de vrede te bewaren, waren we gewoon nog steeds de HGVN, maar de H stond nu voor Honden. Een

kleine zet om weer niet opnieuw volledige statuten te moeten maken. We huurden een stukje grond van de politievereniging en dit was feitelijk de geboorte van een oppositie die volhardend tegen de dictatuur van anderen inging. De vereniging groeide en groeide en er ontstond uiteindelijk een tweede vereniging die erkend werd i.v.m. de nieuwe Europese regelgeving. Mijn knokken leverde dus dat op wat we wilden. Vriendschap met de enige echte was niet meer mogelijk. Uiteindelijk kwamen er om diverse redenen vier en nu inmiddels bijna vijf verenigingen. De georganiseerde kynologie onderging en ondergaat nog steeds een heleboel veranderingen. Samenwerken lukt tot op heden door oud zeer helaas nog niet zo simpel. Dat is jammer want zoals ik in eerdere edities al schreef, is de verbreding van de basis een noodzaak. Wij zoeken nu met de grootst mogelijke moeite materiaal dat we kunnen inzetten in onze populatie.

Even terug naar 2016, de start van Hovawart Bond Nederland. Op de foto ziet u, zoals we

dat kunnen omschrijven, de FOUNDERS van onze Bond. Na zoveel jaren zijn alle vier nog steeds zeer verbonden aan de vereniging. Dit is toch op zijn minst gezegd iets bijzonders. Camiel rechts op de foto is nog steeds de penningmeester van de vereniging. Ik geheel links nog steeds de verantwoordelijke in de fokkerij en de voorzitter van de club. Cissie tweede van links is ook een van de medeoprichters van de vereniging, maar na het overlijden van haar man is ze wat meer op de achtergrond aanwezig. Ze heeft jaren de pupbemiddeling en het kantinegebeuren geregeld. Hetty was aanvankelijk cursist en nu eigenlijk heel veel meer, ik werk dagelijks met haar voor van alles van de vereniging. Fokkerij, kantine en horeca, testen, clubblad, verzorging honden, opfok van de pups, vast nog veeeeeeel meer. Met ons viertjes hebben we even een heerlijke Bossche bol bij de penningmeester thuis genuttigd. Deze spontane actie kwam op om de oprichters van de club even in het zonnetje te zetten en daarbij niet te vergeten de allereerste cursist. Uiteraard terugkijkend en pratend met leuke anekdotes. >>

Eigenlijk zijn we er heel trots op dat we in zo'n korte tijd, ondanks dat we geboycot zijn, op alle fronten nu een gezellige vereniging hebben gerealiseerd. Zo hebben we een gezonde populatie opgebouwd en hebben we de grootste clubmatch van het jaar gehad, prachtige activiteiten.

Een fokkerij die ontstaan is met 12 fokkers, een bestuur dat heel constant is en fijn samenwerkt. Een bestuur dat na de oprichting al heel snel is uitgebreid met Kees van der Sar die nu onze secretaris is, Christel van de Westelaken voor de activiteiten en die vicevoorzitter is. Sinds kort is er een bestuursuitbreiding met Helen van de Sluis die de Raad van Beheer-zaken zal gaan beheren. Een vereniging zijn met veel leuke, goedwillende leden die ons steunen als nodig en commentaar geven indien nodig.

Eerlijk gezegd zijn we trots op onze vereniging. Voor ons is de gouden regel, dat we nooit een vereniging willen uitsluiten, dat we trouw blijven aan ons idealisme, dat we nooit mensen willen behandelen zoals wij behandeld zijn. We willen blijven werken aan een band met onze leden. We willen samenwerken met iedere vereniging, ongeacht hoeveel er in Nederland of in het buitenland bij komen. We willen er zijn voor de Hovawart en voor diegene die onze manier van denken kan respecteren.



Trainingsweek 2024

Ook in 2024 organiseerde ik een trainingsweek voor cursisten van Kynocenter Tilburg. Zoals gebruikelijk was de inschrijving al erg vroeg gesloten, omdat het maximale aantal deelnemende combinaties was bereikt. Iedere dag was er een heel uitgebreid trainingsprogramma, waarbij deelnemende honden en baasjes mochten genieten van elkaar en vooral met elkaar. In de ochtenden werd er gespeurd en er was zelfs een kwalificatie voor de wedstrijd van november 2024. Het is een genot om de honden en baasjes zo intensief met elkaar bezig te zien. Heel veel aandacht werd er ook geschonken aan de hondentaal en hoe daarmee om te gaan. Hoe, wanneer beloon je de hond en wanneer juist niet. Dagelijks werd er ook in groepjes getraind en kwamen we aan de leuke sport Breitensport toe. Ondanks het zéér drukke programma was er voldoende tijd voor gezelligheid en ontspanning. Inmiddels zijn er alweer voldoende geruchten dat ook 2025 weer een trainingsweek zal gaan hebben. Hou de inschrijfmogelijkheden dus goed in de gaten, want vol is ook nu weer vol.



Good Old Hovi

Heeft u een 'oudere hond'? Neem dan eens contact op met mij. Graag probeer ik dan samen met u een leuk informatief artikel met foto te maken voor ons verenigingsblad.

Vanaf 8 jaar is een hond 'officieel' een veteraan. Hovawarts van deze leeftijd zijn meestal nog super-actieve honden waarbij er geen sprake is van veteraan. Zo ook Houwaert's Isanto, James. Hij is op 14 september 2015 geboren en dus nu 9 jaar oud. Op de

show van de vereniging heeft hij bewezen nog steeds een prachtige hond te zijn. Op de show heeft hij heel veel bekijks gehad en kreeg hij zelfs twee dekaanvragen. Eerste aanvraag was voor een Duitse teef, de tweede aanvraag was van de heer Sam Jansen van onze vereniging. Beide dekkingen zijn inmiddels gepasseerd. James heeft een hele poos getraind in Tilburg. In het begin kwamen de kinderen nog wel eens mee, maar net zoals de hond ouder wordt, zijn de kinderen inmiddels ook jongvolwassenen. Kristel woont slechts een paar kilometer van de trainingslocatie. Fijn, gezellig en ook ideaal om naar de club te komen. James zijn baasje Kristel Scheffers (Niet te verwarren met Christel ons bestuurslid.) is zo nu en dan wel een verstrooide dame. Dit zorgt ook wel voor bijzondere herinneringen. Zo werd er heel fana-



tiel getraind voor het UV-examen. Natuurlijk heeft iedereen goede informatie gekregen voor de zaken die verplicht zijn voor dit UV-examen. Het sportgedeelte had Kristel goed getraind, helaas net voor aanvang van het examen bleek dat de benodigde papieren niet in orde waren. Geen examen helaas.

Horloge kijken lukt nog niet zo goed, want ik geloof niet dat er in al die jaren een evenement is geweest waarbij ze op tijd is gekomen. Ze moest natuurlijk bij iedere les minimaal 1 x over de brug van het kanaal. Ik denk dat ze altijd de brug tegen had. Op de locatie komen veel honden samen en daarbij moet iedereen de hond aan de lijn houden. James vond dat niet nodig, dus liep hij snel het terrein op bij aankomst om lekker iedere reu te provoceren bij binnenkomst. Ach ja, inmiddels is James niet meer de kwajongen van weleer maar de stoere zwarte kerel die toch behoorlijk goed luistert als hij de juiste commando's krijgt. Hopen dat James het nog heel veel jaartjes in een goede conditie volhoudt. In huize Scheffers is men in ieder geval dol op James. Zoals op de foto te zien is, is James echt een maatje van de altijd vrolijke Kristel.

Kees van Gorp

Mevrouw Tinie Paans-Molanus

Vanaf het begin van mijn hovawartcarrière ben ik bevriend geraakt met Tinie. We zaten samen uren en uren aan tafel, zochten naar mogelijkheden en naar een weg om duidelijk te maken dat meerdere hovawartclubs mogelijk moesten worden. Tinie verafschuwde de monopoliepositie die er tot ons samenkomen heerste in de hovawartwereld. Ze had een Hovawart uit Duitsland waarmee ze erg fanatiek



traineerde. Deze hond had de naam Anka. Een heel pittige dame, die als je haar voor het pakwerk gebruikte heel manscherp werd. In huize Paans was er naast de hovawartliefde een enorme liefde voor de Rottweiler. De familie had heel fijne Rottweilers. Ik herinner me nog de beginlessen met zoon Martin met Senna. Een fantastisch dier, gefokt uit mijn Rottweiler aller tijden Bayka v't Stroattie, gefokt door Ton en Wil Emmers (uit Kaatsheuvel), in die tijd de grootheden in de rottweilerwereld. Martins boezemmaatje Jacco werd ook cursist met zijn door Tinie gefokte hond Tessa. Ik zie nog Tinies trotse blik als ze over zoon Martin vertelde en de mooie functie die hij had bij bouwonderneming Moeskops. Later showde ze me foto's van Ella, de vrouw van Martin. Wat was ze een trotse oma. Ik was nog op kraamvisite..... Herinner me ook dat de hond Senna de eerste hond was die ik heb gezien op drie poten.....

Met Tinie Paans en een paar fanatiekelingen richtten we als echte rebelse hovawartliefhebbers de Hovawart Gebruikshonden Vereniging

Nederland op. Een prachtige tijd, ik fokte in deze tijd mijn C-worp, waarvan onze voor allen bekende Hetty Slaats Chanou kocht en Tinie kocht uit deze combinatie Houwaert's Caro Wesley. Vernoemd naar mijn zoon Wesley die met een geboortegewicht van 500 gram ook voor haar heel bijzonder was. Tinie had wel een goed oog voor honden. De enige die Caro ooit een mindere beoordeling had gegeven,

was ikzelf, de fokker.... Maar ja dat was omdat niemand Caro echt kende en ik zijn goede en mindere zaken feilloos wist te benoemen. Caro haalde zijn kampioenschappen in Nederland, Luxemburg en in Duitsland. Mooie tijden voor Tinie en ook voor mij. We reden samen naar Bielenfeld om examens te lopen. We vertrokken samen, maar de aankomst was nooit gelijk. Ik was er meestal een uurtje eerder. Door mijn overgewicht was mijn voet ook wat zwaarder dan die van Tinie, de terugweg verliep meestal wat anders. De Toyota Crown van Tinie was gewoon wat beter uitgerust dan mijn Corolla van 15 jaar oud en mijn zware voet had een lange pauze nodig. Ik herinner me ook nog de trip naar Noord-Duitsland. Daar gingen we een zwart-blonde teef halen van de kennel v. Uppener Beeck. Een heel mooi teefje, dat ook weer kampioen werd. Ik ging mee om een teef voor Tinie uit te zoeken. Maar ik zag daar een droomprinsje, een zwarte reu met de naam Chacco. Hij was niet te verkopen....., niemand wilde hem. Nou ja, eerlijk gezegd viel ik meteen voor deze voor



mij beste pup. Het nietszeggende hondje groeide uit tot een prachtige hond. Hij kreeg later vanwege zijn prachtige uiterlijk nakomelingen in Nederland, Spanje, Frankrijk, Duitsland en Denemarken. Hij behaalde de nodige titels. Het was een juweel van een hond. Nadat we met de rebellengroep erkenning bij de Raad van Beheer verwierven, hebben we officieel een tweede club opgericht. Langzaam werd duidelijk dat we met het verkrijgen van onze status wat meer uit elkaar groeiden. Tinie had met haar teefje een nestje gefokt en kreeg vriendschap met de eigenaresse van de kennel Van Elderens' Hof. Aan deze kennel heeft Tinie een van de voor mij mooiste honden verkocht. Het was Wesyha Arwen v. d. Vier Heulen. Wesyha is later voor de fokkerij van de Van Elderens' Hof-kennel als stammoeder ingezet. De dekking van dit eerste nest heb ik zelfs nog bij mij geregeld.

Een paar weken geleden realiseerde ik me dat het leuk is om in de historie van de Hovawart te duiken. Ik reed, nadat ik er met Hetty Slaats over gesproken had, naar de Wendelnesselaan.

Wel vele jaren na mijn laatste bezoek, in de hoop dat ik Tinie nog eens kon zien en/of spreken. Het huis was niet meer van haar, een ander naambordje.... Teleurgesteld? Ja zeker, zoveel beleefd en zo'n fijne tijd samen, toch zonder ruzie of zonder strijd zijn we wat uit elkaar gegroeid. Niet lang daarna vond ik in mijn brievenbus een rouwkaart. Toch geschrokken, ondanks de mooie leeftijd die Tinie heeft mogen bereiken, had ik de hoop op een reünie met haar. Natuurlijk heb ik samen met Hetty afscheid genomen van deze bijzondere vrouw. De lerares die ze op de school was gedurende haar arbeidsverleden, was ze toch ook een hele periode op allerlei andere gebieden. Wat ze voor me betekend heeft, is veel. Alle namen, het adres en de hele hierboven geschreven tekst heb ik zonder iets te moeten opzoeken zo op kunnen schrijven, beseffende dat we het hier over ruim 25 jaar tijdsverloop hebben. Vriendschap is niet elkaar vaak zien maar wel de persoon op je harde schijf hebben.

Kees van Gorp



Houwaert's Randy, Luca

Kees van Gorp

Door een gezellig bezoekje maakte ik kennis met Ger en Monica Pelser. Twee echt heel gezellige mensen die een hoogbejaarde Ierse Terriër hadden. Het was nu "tijd voor een wat actievere hond". Dat zou met een Hovawart geen probleem vormen. Dus schreven ze tijdens het bezoekje meteen in voor een pupje



van mijn Freya van de Aardborst. Na een beetje geduld werd er een nestje geboren van vijf pups, een klein nestje met vier teefjes en een reu. Ger kwam heel snel kijken. Er werden foto's en kleine videofilmjes gemaakt. Natuurlijk doen alle kopers dat, maar voor Ger was het bijzonder, want Monica was nog niet in Nederland. Ze was bezig met een prachtige fietstocht naar Valencia in Spanje. Een monstertocht vanuit Nederland. Wat de afstand is die ze precies gefietst heeft, weet ik niet, want Monica is redelijk bescheiden. Een topprestatie die Monica heeft volbracht. Ger kwam heel regelmatig kijken en stuurde de foto's en filmpjes door als extra vitamine en oppepper voor Monica. Na haar thuiskomst kwam Monica ook supersnel op puppybezoek. Het was/is heerlijk om ook met haar te kletsen over van alles en nog wat. Ik heb Ger en Monica als superlieve, sociale mensen leren kennen. Monica van oorsprong een kinderfysiotherapeut en een vrijwilligster die een schoolprogramma in Sri Lanka mee heeft opgezet. Ze is daar een aantal jaartjes tweemaal per jaar als vrijwilligster mee gaan werken. Hun drie



kinderen met hun Sri Lankaanse achtergrond en inmiddels vier kleinkinderen maakten hun gezin bijna compleet. Nu met de komst van Luca is er een mooie extra aanvulling. Vervelen doen Monica en Ger zich zeker niet. Een dag in de week lijkt hun prachtige stolpje op een kindercreche. Toen ik er op bezoek was, stonden er drie kinderstoelen en een heleboel attributen klaar voor de kleintjes. Gezellige boel dus en vol trots werd er over de oppaswoensdagen gesproken. Druk, druk, maar o zo gezellig! Iedere zondag komen Ger en Monica in Tilburg trainen. Luca is inmiddels aan het uitgroeien tot een heel aangename, mooie

dame! Het is een superlieve hond die graag met Ger en ook met Monica heel leuk traint! Op het moment dat ik dit artikel schrijf, logeert Luca bij mij en lijkt ze te weten dat ik over haar schrijf. Ze begint te blaffen en wil naar buiten. Nadat de freule naar buiten gedirigeerd is, ga ik maar weer verder met schrijven. Inmiddels komen er de plannen om eens een nestje te fokken. Ik probeer dat wat aan te wakkeren. Natuurlijk is er nog wel een heel traject af te leggen alvorens ze fokgeschikt is, maar..... "Ergens moeten we beginnen met plannen". Ger en Monica hebben zeker de ruimte om een nestje te fokken. Luca heeft het geluk dat ze op zo'n mooi plekje terecht is gekomen. Ze woont lekker landelijk en kan als erfhond haar taak vervullen. Ze begint haar functie als waakhond nu langzaam te ontwikkelen. Ze is echt een klein prinsesje in een waanzinnig mooi en gezellig paleis. En dan ook nog bij zulke fijne, gastvrije baasjes, bij wie je van het lekkere, heerlijk zelfgebakken appelgebak van Monica kunt genieten. Tja, en dat van onbespoten appels uit eigen tuin. Ger en Monica zijn heel blij met Luca en vinden haar een superfijne, gezellige, lieve hond. Voor mij als fokker natuurlijk fijn om te horen.



Hovawartausstellung Brandenburg an der Havel

Kees van der Sar



Alweer enige tijd geleden, het moet zo ongeveer vlak voor de zomervakantieperiode zijn geweest, liet Kees (van Gorp) doorschemeren dat hij uitgenodigd was door de Ostdeutscher Hovawart Club e.V. (OHC e.V.) om als Zuchtrichter (keurmeester) op te treden tijdens de Hovawartausstellung (hondenshow/hondententoonstelling) die door hen op zaterdag 14 september jl. georganiseerd werd. De OHC e.V. is een betrekkelijk jonge vereniging maar ook een kleine vereniging binnen het hondenras Hovawart en voor hen de eerste keer dat ze een hondenshow georganiseerd hebben.

Kees (van Gorp) liet ook doorschemeren het fijn te vinden als we met een zeer bescheiden delegatie leden van de Hovawart Bond Nederland de hondenshow zouden bijwonen. Daar hadden Jolanda en ik wel oren naar. We zijn in het verleden meerdere keren naar Duitsland afgereisd om een hondenshow bij te wonen en onze agenda was voor dit weekend wonder boven wonder nog compleet schoon! Op vrijdagochtend liep onze wekker al op

een zeer vroeg tijdstip af waardoor het ons gelukt is om zo rond 06:15 uur uit ons dorpje Rotterdam weg te rijden, samen met onze Hovi Houwaert's Lady Gaga (Laska), richting Berlijn. Om precies te zijn: Brandenburg an der Havel (D), een reis van ongeveer 620 km. Na 2 uur tuffen en 200 km afgelegd te hebben, staken we al om 08:15 uur bij Oldenzaal de grens over, richting Osnabrück. De Duitse autobaan was tot aan Osnabrück bijna voor onszelf. Dit is ongekend, maar wel fijn. We rijden verder richting Hannover en bij Bad Oeynhausen komen onze wegen samen. Hiermee bedoel ik natuurlijk die van Kees (van Gorp), die op pad was met Peter van Seeventer en zijn Hovi Houwaert's Shelby, en die van ons. De familie Rombouts (Emiel en Astrid) reden met hun Hovi Houwaert's Purple Rain (Utah), op ongeveer 1,5 uur rijden achter ons.

We zoeven verder over de A2 naar onze eindbestemming. Bij de (voor ons) bekende afslag 65, hebben we Kees en Peter ontmoet en gezamenlijk iets gedronken en gegeten. We waren eensgezind, ieder een schnitzel besteld

natuurlijk. Uiteindelijk bereiken we allemaal om ongeveer 14:00 uur ons hotel. De Hovis springen enthousiast de auto's uit, een rit van ongeveer 8 uur vinden ze wel weer welletjes. Lekker even met ze gewandeld en daarna naar onze kamer gegaan.

We waren voor de vrijdagavond door de OHC e.V. uitgenodigd voor een BBQ op de locatie waar de hondenshow de volgende dag gehouden zou gaan worden. Aanvangstijd was tussen 17:00 uur en 17:30 uur. Maar ja, wat doe je in die tussentijd? Omdat Emiel en Astrid onderweg niet echt hadden gegeten, besloten zij in het hotel een schnitzel te bestellen. Kees, Jolanda, Peter maar ook mijn persoon waren solidair en hebben voor de gezelligheid ook maar (weer) iets besteld. Het werd uiteindelijk een zogenaamde 'Kohlrouladen mit Hackfleischfüllung und Kartoffeln'. Tot onze verbazing had de koolrol het formaat van vier gemiddelde gehaktballen bij elkaar! We hebben ons niet laten kennen en de koolrol volledig verorberd. Een Paulaner Hefe-Weißbier maakte het geheel (voor mij)

af. Aansluitend was er nog tijd om een powernap te nemen. Daarna werd het tijd om af te reizen naar de locatie.

We bereikten ongeveer op de afgesproken tijd de locatie en werden zeer vriendelijk ontvangen door het volledige bestuur van de OHC e.V. Naast onze groep 'Holländer' waren er ook een drietal mensen uit Zweden voor de BBQ uitgenodigd. Een of meerdere van hun honden komt/komen uit een van de nesten puppy's, gefokt onder de vlag van de OHC e.V. Al met al een internationale groep van mensen, waar we een zeer gezellige avond mee hebben gehad. We zijn enorm verwend met onder andere heerlijke steaks en braadworsten. Het zal niemand verbazen dat we een behoorlijk gevulde maag hadden aan het einde van deze dag. Bij terugkomst in het hotel hebben we de dag gezellig afgesloten met zelfgemaakt ijs en een biertje.

Op zaterdagochtend werden we om 08:00 uur weer op de locatie verwacht. Er zou een uitgebreid ontbijt voor ons klaarstaan. Tussen

09:00 uur en 10:00 uur moesten we ons met de hond aanmelden en om 10:00 uur ging de hondenshow van start.

We werden welkom geheten door Anke Falck, fokcommissaris en verantwoordelijke voor internationale contacten. De OHC e.V. heeft als doel een gezellige, niet al te grote vereniging te willen zijn, een doel wat de Hovawart Bond Nederland ook nastreeft. Desondanks waren er 29 honden die geshowd en gekeurd moesten worden. De weersomstandigheden waren perfect. Het was droog en zonnig weer, af en toe een wolkje, weinig wind en de temperatuur was ongeveer 20° C. Na een inleidend praatje van Anke Falck en de keurmeester kon de show beginnen.

De Hovi van Peter moest direct de ring in, Shelby is namelijk nog maar 6 maanden jong. Shelby heeft uitstekend haar best gedaan en een eindbeoordeling VV2 (vielversprekend/veelbelovend, 2de plaats) gekregen. Enige tijd later was het de beurt aan Utah. Utah is een indrukwekkende verschijning binnen onze club. Deze reu is nog maar 2,5 jaar jong met een zeer eigenzinnig karakter. De reuen binnen de OHC e.V. zijn net nog even indrukwekkender, wat overigens niets zegt over de eindbeoordeling en plaatsing, maar ze waren wel heel mooi om te zien. Ook Utah heeft uitstekend zijn best gedaan en een eindbeoordeling V3 (vorzüglich/uitstekend, 3de plaats) gekregen.

Na de pauze was het de beurt aan onze Laska. Laska is inmiddels een volwassen teef van ruim 5,5 jaar, in de bloei van haar hondenleven. Ook Laska heeft uitstekend haar best gedaan en ook een eindbeoordeling V3 (vorzüglich/uitstekend, 3de plaats) gekregen. Alle HBN-honden zijn dus met een beker en een mooi lint voor aan de hondenriem, naar huis gegaan.



De sfeer op de locatie was heel vriendelijk en gezellig. Voor de inwendige mens kon de hele dag door een drankje en een stukje vlees van de BBQ besteld worden. De meeste aanwezigen zijn de hele show op de locatie gebleven om te genieten van de honden die geshowd werden. Na een afsluitend praatje, wederom door Anke Falck, werd de hondenshow beëindigd. De hondenkeuringen hebben uiteindelijk 4 uur geduurd, een klus die naar volle tevredenheid van de OHC e.V. is geklaard door keurmeester Kees.

Na over en weer handjes geschud te hebben en het bestuur van de OHC e.V. bedankt te hebben voor deze prachtige dag, werd het tijd om naar huis te gaan. Voordat we dat deden, besloten we nog even Brandenburg an der Havel te bezoeken. Daarna reden we weer op ons gemakje naar Nederland. Na een lang weekend en vele kilometers rijden zijn we allemaal weer veilig thuisgekomen. Op naar een volgende internationale show!

<https://www.hovawart-ohc.de>



Hondenweer, waarom zeggen we dat eigenlijk?

Het is weer zover, elke dag regen, regen en nog eens regen. Welkom in Nederland... Pfff, wat een hondenweer is het. Voor velen is dit een bekende uitspraak, maar weet je ook waar die vandaan komt? Er zijn verschillende logische verklaringen mogelijk.

Verklaring 1: Onderweer

Het Oudhollandse woord 'onderweer' betekent zeer slecht weer. Dit zou mogelijk door de jaren heen verbasterd kunnen zijn tot 'hondenweer'.

Verklaring 2: It's raining cats and dogs.

De Engelsen gebruiken deze uitdrukking om aan te geven dat het buiten heel hard regent. De letterlijke vertaling is: Het regent

katten en honden. Dit klinkt natuurlijk minder leuk in het Nederlands. Het is mogelijk dat dit daarom is getransformeerd in: 'Wat een hondenweer!'

Verklaring 3: Geen honden weer

Tot slot is het ook mogelijk dat dit woord is bedacht om aan te geven dat het geen weer is om honden naar buiten te laten gaan. Veel honden zijn geen groot fan van harde regen en wind.

Wat denk jij?

Christel van de Westelaken

Bron: JustRussel (bewerkt)





Snuffelaar Amigo

Sinds een paar jaar zijn Lizette en ik in het bezit van een fantastische Hovawart.

Een mooie blonde teef die alle goede eigenschappen van een enthousiaste en aanhankelijke hond heeft. We hebben haar Amigo genoemd en die naam past haar perfect.

Thuis is ze rustig. Behalve als er iemand aan de deur komt, dan bruist ze van waakzaamheid, blaft de hele kamer bij elkaar en wordt pas rustig als het gezelschap door haar gecontroleerd en besnuffeld is. Alles okay? Dan is Amigo ook okay. Dat snuffelen is wel een specialiteit van haar aan het worden. Op de website van de Hovawart Bond Nederland staat al vermeld dat ze een uitstekende neus hebben. Zo ook dus onze Amigo. Als het enigszins kan, gaan we twee á drie keer per dag even wandelen. 's Morgens een 'klein' rondje. 's Middags mag ze mee naar een mooi stukje hei waar ze naar hartenlust kan rennen en... jawel, snuffelen en speuren. Ze mag dan lekker los en struint voor ons het pad en de naastgelegen begroeiing af. Elke tien seconde checkend of we nog in het zicht zijn.

Toen ik vorig jaar een paar keer 'speurlessen' volgde bij Kees, bleek dat Amigo er een échte neus voor had. Als er een spoor was uitgezet, hoefde ze maar amper op het spoor te worden gezet of ze dook met haar neus naar de grond en in een bijna niet te volgen tempo en hoorbaar snuffelend en snuivend

kwam ze in no-time op het eindpunt uit. Met veel plezier volgden we haar verrichtingen en waren ook best trots op wat ze liet zien aan speurkwaliteit. Laatst zette ik zelf op een veldje een spoor uit dat feilloos werd gevolgd inclusief twee haakse hoeken. Toen Lizette de volgende dag bij hetzelfde veld kwam, liet ze Amigo even los. Zonder dralen rende ze naar waar ik de vorige dag de route had uitgezet en volgde weer exact het spoor, nu 24 uur oud. Bizar maar ook supergaaf om te zien. Soms neemt die neus haar iets te veel op sleeptouw. Laatst wandelden we een NS-route van Boxtel naar Best. Op ongeveer de helft moesten we door een klaphekje een graspad op en kon Amigo even lekker los. Na een paar honderd meter kreeg ze het op haar heupen. Stak haar neus in de lucht. Sprintte naar links waar een brede, diepe sloot was. Met twee sprongen is ze door de sloot naar de andere kant, rent schuin naar rechts, zeker vijftientig meter door, en hapt daar iets van de grond. Gezien de afstand en de tussenliggende sloot hebben we tot op heden geen idee wat ze daar opgepikt heeft, maar dat ze precies wist waar ze moest zijn was duidelijk.

Kortom geweldig om met Amigo speuractiviteiten te doen. Ze heeft er zichtbaar plezier in en dat geldt gelukkig ook voor ons.

Louis van Overdijk



